AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2008. október 8.*

A T-51/07. sz. ügyben,

az **Agrar-Invest-Tatschl GmbH** (székhelye: St. Andrä im Lavanttal [Ausztria], képviselik: U. Schrömbges és O. Wenzlaff ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: A. Alcover San Pedro és S. Schønberg, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: B. Wägenbaur ügyvéd)

alperes ellen

a 2006. december 4-i C(2006) 5789 végleges bizottsági határozat részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (nyolcadik tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, N. Wahl és A. Dittrich (előadó) bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. április 2-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A felperes vitatja az Osztrák Köztársaságnak címzett 2006. december 4-i C(2006) 5789 végleges bizottsági határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat), annyiban, amennyiben a Bizottság egyrészt megállapítja, hogy a Horvátországból származó cukor behozatala utáni 110 937,60 euró összeget kitevő, az Agrar-Invest-Tatschl GmbH felperestől követelt behozatali vámot utólagosan könyvelésbe kell venni, másrészt pedig, hogy nem igazolt e vám elengedése.

Jogi háttér

2 A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 311., 17. o., magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a továbbiakban: Vámkódex) 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja előírja:

„A 217. cikk (1) bekezdésének második és harmadik albekezdésében említett esetek kivételével, nem történik utólagos könyvelésbe vétel, ha:

a) […]

b) a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe, amit a jóhiszeműen eljáró, a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket teljesítő, megfizetésért felelős személy nem észlelhetett.

Ha az áru kedvezményes státusza valamely harmadik ország hatóságait magában foglaló adminisztratív együttműködés rendszerének keretén belül kerül megállapításra, az igazolás ezen hatóságok általi kiadása – amennyiben az hibásnak bizonyul – olyan hibának számít, amely az első albekezdés értelmében nem volt észlelhető.

A hibás igazolás kiadása azonban nem számít hibának, ha az igazolás az exportőr által szolgáltatott adatok hibás feltüntetésén alapul, kivéve különösen, ha nyilvánvaló, hogy a kiadó hatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áru nem felel meg a kedvezményes elbánásra jogosító feltételeknek.

A kötelezett hivatkozhat jóhiszeműségére, ha bizonyítani tudja, hogy – az adott kereskedelmi műveletek során – kellő körültekintéssel járt el annak érdekében, hogy minden, a kedvezményes elbánáshoz szükséges feltételnek megfeleljen.

A kötelezett azonban nem hivatkozhat jóhiszeműségére, amennyiben az Európai Bizottság az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* értesítést tett közzé, amely szerint kétség merült fel a kedvezményes elbánásnak a kedvezményezett ország részéről történő megfelelő alkalmazását illetően."

3 A Vámkódex 239. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni:

– amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni,

– amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthető.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a vámok visszafizetésére vagy elengedésére akkor kerülhet sor, ha az illetékes vámhivatalhoz a vámok összegének az adóssal való közlésétől számított tizenkét hónapon belül ilyen irányú kérelmet nyújtanak be."

A tényállás

4 A felperes mezőgazdasági termékek kereskedelmével foglalkozó osztrák vállalkozás. 2001. szeptember 20. és 2002. augusztus 8. között 76, Horvátországból származó cukor behozatalára vonatkozó ügyletet bonyolított le. Az 1–67. sz. behozatalra nem vonatkozik a jelen kereset. A jogvita kizárólag a 68–76. sz. kilenc behozatali ügylet (a továbbiakban: vitatott behozatalok) utáni behozatali vámok utólagos könyvelésbe vételére, valamint a vámok esetleges elengedésére vonatkozik. E behozatalokra 2002. július 1-je és augusztus 8. között került sor.

5 A vitatott behozatalokra az „egyrészről az Európai Közösség és másrészről a Horvát Köztársaság között a kereskedelemről és kereskedelemmel kapcsolatos ügyekről szóló ideiglenes megállapodás" alapján került sor (HL 2001. L 330., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 39. kötet, 129. o., a továbbiakban: ideiglenes megállapodás). E megállapodás kedvezményes elbánást nyújt többek között a Horvátországból származó cukor tekintetében, amennyiben a horvát hatóságok EUR.1 szállítási bizonyítványt

bocsátanak ki (a továbbiakban: EUR.1 bizonyítvány), amely bizonyítványt be kell mutatni az importáló ország vámhatóságainak.

6 2002. április 2-án az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy hamis származási bizonyítvány használatának gyanúja merült fel egyes nyugat-balkáni országokból származó, kedvezményes elbánásban részesülő cukor behozatala tekintetében.

7 A Bizottság az „importőrök részére szóló közlemény" (HL 2002. C 152., 14. o.) révén 2002. június 26-án tájékoztatott arról, hogy alapos gyanú merült fel a különösen a Horvátországból származó cukorra nyújtott kedvezményes elbánás helyes alkalmazása tekintetében. A Bizottság jelezte továbbá, hogy jelentősen megnőtt a Horvátországból és a Balkán országaiból származó, kedvezményes elbánás keretében behozott cukor mennyisége, jóllehet az említett országok nemrég még cukorhiányra hivatkoztak. A Bizottság tehát a szükséges óvintézkedések megtételére szólította fel a közösségi gazdasági szereplőket, mivel a hivatkozott termékek szabad forgalomba hozatala vámtartozás keletkezéséhez vezethet, és a Közösség pénzügyi érdekeit sértő csalás forrását képezheti.

8 Valamennyi vitatott behozatalra e közlemény Hivatalos Lapban való közzététele után került sor.

9 Az osztrák vámhivatal kérésére a horvát vámhatóságok 2002. július 23. és 2003. szeptember 16. között az ideiglenes megállapodás 4. jegyzőkönyvének 32. cikke értelmében utólagosan ellenőrizték a felperes által a vitatott behozatalok vonatkozásában bemutatott EUR.1 bizonyítványokat.

10 Ezen ellenőrzéseket követően a horvát vámhatóság 2003. február 18-án a 68–72. sz. vitatott behozatal, 2003. szeptember 16-án pedig a 73–76. sz. vitatott behozatal kapcsán megerősítette a benyújtott EUR.1 bizonyítványok hitelességét és pontosságát.

11 Az importőrök részére szóló közlemény közzétételét követően az OLAF Görögországban megvizsgálta az állítólagosan Horvátországból származó cukrot, és megállapította, hogy répacukor és nádcukor keverékéből áll, ami kizárja a horvát származást. Az OLAF erről 2002. október 28-án tájékoztatta a tagállamokat.

12 2003 júniusában az OLAF vizsgálatot folytatott az IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. horvát cukortermelőnél, és megállapította, hogy e vállalkozás, amelynél a felperes a cukrot vásárolta, szintén behozott nádcukrot használt a termeléséhez, anélkül hogy a különböző eredetű cukormennyiségeket meg lehetett volna különböztetni egymástól.

13 A horvát hatóságok tehát visszavonták a 2001. szeptember 14. és 2002. szeptember 17. között kibocsátott valamennyi EUR.1 bizonyítványt. Az osztrák hatóságok 2004. június 30-án tájékoztatták az érintett importőröket a bizonyítványok visszavonásáról.

14 E visszavonást követően az illetékes osztrák vámhatóság 2004. augusztus 9-én 916 807,21 euró összegű vám utólagos könyvelésbe vételéről szóló határozatot címzett a felpereshez.

15 A felperes az illetékes osztrák bíróságnál fellebbezett e határozat ellen és a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében kérte, hogy ne kerüljön sor a vámhatározattal érintett vámösszeg utólagos könyvelésbe vételére, másodlagosan pedig a Vámkódex 239. cikke alapján kérte a vámösszeg elengedését.

16 2005. június 1-jei levelében az Osztrák Köztársaság kérte a Bizottságot, hogy a fent hivatkozott cikkek értelmében határozzon arról, hogy a felperes esetében igazolt-e a behozatalivám-összeg utólagos könyvelésbe vételétől való eltekintés, másodlagosan pedig e vám elengedése.

17 A megtámadott határozatban a Bizottság jelezte, hogy helyénvaló az 1–67. sz. behozatalok utáni vám utólagos könyvelésbe vételétől való eltekintés, a vitatott behozatalok, azaz 110 937,60 euró összeg vonatkozásában azonban elutasította a könyvelésbe vételtől való ezen eltekintést, valamint a vámelengedést.

18 Lényegében a Bizottság úgy érvel, hogy az illetékes horvát hatóságok tudatában voltak, vagy rendes körülmények között tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áruk nem feleltek meg az ideiglenes megállapodásban előírt, a kedvezményes elbánásra jogosító feltételeknek, és így a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében hibát követtek el. Mindazonáltal az importőrök részére szóló 2002. június 26-án közzétett közlemény miatt a Bizottság álláspontja a felperes szerint nem hivatkozhatott a jóhiszeműségére az ezen időpontot követő behozatalok vonatkozásában. Nem bír jelentőséggel az a tény, hogy a horvát hatóságok a közlemény közzétételét követően megerősítették egyes EUR.1 bizonyítványok érvényességét. Ugyanis a vitatott behozatalok időpontjában a felperes a Bizottság álláspontja szerint ismerte a felvállalt veszélyt, és az érintett bizonyítványok érvényességének megerősítése nem kelthetett utólagosan jogos bizalmat benne, anélkül hogy ne fosztanánk meg minden értelmétől a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának ötödik albekezdését.

Az eljárás és a felek kérelmei

19 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. február 22-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

20 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (nyolcadik tanács) úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt.

21 Az Elsőfokú Bíróság a 2008. április 2-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszait.

22 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkének (2) bekezdését és 1. cikkének (3) bekezdését;

– kötelezze a Bizottságot annak határozatban történő kimondására, hogy eltekint a vitatott behozatalok utáni 110 937,60 euró összegű behozatali vám utólagos könyvelésbe vételétől;

– a második kérelemhez képest másodlagosan kötelezze a Bizottságot annak határozatban történő kimondására, hogy a vitatott behozatalok utáni 110 937,60 euró összegű behozatali vámot el kell engedni.

23 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

24 Keresete alátámasztására a felperes lényegében a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának és a Vámkódex 239. cikkének megtámadott határozat általi megsértésére hivatkozik, amennyiben a Bizottság elutasította a vitatott behozatalok utáni behozatali vámok utólagos könyvelésbe vételétől való eltekintést és/vagy a vám elengedését.

A második és harmadik kereseti kérelem elfogadhatóságáról

A felek érvei

25 A Bizottság, anélkül hogy hivatalosan elfogadhatatlansági kifogást emelne, előadja, hogy nem a közösségi bíróság feladata, hogy a jogszerűség vizsgálata során kötelezze a szerveket vagy intézményeket, vagy eljárjon helyettük. Következésképpen elfogadhatatlan a második és harmadik kérelem, amely arra irányul, hogy a Bizottságot kötelezzék bizonyos cselekmények elvégzésére.

26 A tárgyalás során a felperes ennek ellenére megismételte kérelmeit úgy érvelve, hogy a jelen esetben a Bizottság nem rendelkezett diszkrecionális jogkörrel, és így semmi

nem gátolja az Elsőfokú Bíróságot abban, hogy a megtámadott határozat jogellenességének megállapítását követően a kereseti kérelmeinek megfelelő határozat elfogadására kötelezze a Bizottságot.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

27 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy utasítsa a közösségi intézményeket (lásd ebben az értelemben a Bíróság 225/82. sz., Verzyck kontra Bizottság ügyben 1983. június 9-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 1991. o.] 19. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-47/96. sz., SDDDA kontra Bizottság ügyben 1996. november 12-én hozott végzésének [EBHT 1996., II-1559. o.] 45. pontját). Ugyanis az EK 231. cikk értelmében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott jogi aktust kizárólag semmisnek nyilvánítja. Ezt követően az érintett intézmény feladata, hogy az EK 233. cikk alkalmazásában tegye meg az Elsőfokú Bíróság ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-74/92. sz., Ladbroke kontra Bizottság ügyben 1995. január 24-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-115. o.] 75. pontját és a T-127/98. sz., UPS Europe kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2633. o.] 50. pontját).

28 A Bizottság diszkrecionális jogkörének hiányára alapított érvelést illetően meg kell állapítani, hogy a jogszerűség vizsgálatának ilyen korlátozása az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozó valamennyi peres eljárásra alkalmazandó (az Elsőfokú Bíróság T-204/99. sz., Mattila kontra Tanács és Bizottság ügyben 2001. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-2265. o.] 26. pontja, amelyet a Bíróság a C-353/01. P. sz., Mattila kontra Tanács és Bizottság ügyben 2004. január 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-1073. o.] 15. pontja megerősített).

29 Így a második és a harmadik kérelem elfogadhatatlan.

A behozatali vámok utólagos könyvelésbe vételéről

A felek érvei

30 A felperes előadja, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint nincs helye a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vételének, ha először is a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe, másodszor pedig e hibát a jóhiszeműen eljáró megfizetésért felelős személy nem észlelhette, harmadszor pedig e személy a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket teljesítette.

31 A jelen esetben az a releváns kérdés, hogy az importőrök részére szóló közlemény Hivatalos Lapban való 2002. június 26-i közzététele miatt megszűnt-e a felperes jóhiszeműsége a vitatott behozatalok vonatkozásában benyújtott EUR.1 bizonyítványok hitelessége és pontossága tekintetében.

32 A felperes szerint a Bizottság nem vesz tudomást arról, hogy az importőrök részére szóló közlemény közzétételét követően, és annak okán kérték az osztrák vámhatóságok a horvát vámhatóságoktól a vitatott behozatalok vonatkozásában benyújtott valamennyi EUR.1 bizonyítvány ellenőrzését.

33 Következésképpen a felperes jóhiszeműsége nem a vitatott behozatalok vonatkozásában kiadott EUR.1 bizonyítványok hitelességére és pontosságára vonatkozik. Az erre kiterjedő jóhiszeműséget eloszlatta az importőrök részére szóló közlemény. Ezzel ellentétben továbbra is fennáll a jóhiszeműség az EUR.1 bizonyítványoknak a horvát

vámhatóságok ellenőrzését követő utólagos megerősítése vonatkozásában, amelyre éppen az importőrök részére szóló közlemény okán került sor.

34 Ugyanis a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának utolsó albekezdése nem általában zárja ki a megfizetésért felelős személy jóhiszeműségét, hanem kizárólag a kedvezményes elbánásban részesülő áruk behozatala során benyújtott származást igazoló bizonyítékok hitelessége és a pontossága tekintetében.

35 Márpedig a felperes szerint, ha a gazdasági szereplő további intézkedéseket tesz a kedvezményes elbánáshoz szükséges bizonyítványok hitelességének és pontosságának biztosítása érdekében, és ezen intézkedések révén hitelessé és érdemüket tekintve pontossá válnak a bizonyítványok, helyreáll a jóhiszeműség. E jóhiszeműség nemcsak a kedvezményes elbánáshoz szükséges, kezdetben benyújtott bizonyítványra terjed ki, hanem e bizonyítványra és annak a származási bizonyítvány kiadása feltételeinek teljesülését megállapító ellenőrzés révén utólagosan megerősített érvényességére és pontosságára is.

36 E tekintetben a felperes az importőrök részére szóló közlemény szövegére is hivatkozik, amely felhívta a közösségi gazdasági szereplőket arra, hogy „hozzanak meg valamennyi szükséges óvintézkedést”. A Bizottság ezáltal jelezte, hogy a kedvezményes elbánáshoz szükséges eredeti bizonyítványok érvényüket vesztették, és elvárta, hogy a gazdasági szereplők további intézkedéseket hozzanak azok érvényességének és hitelességének biztosítása érdekében.

37 Mivel a kedvezményes elbánáshoz szükséges bizonyítványok hitelességének és a pontosságának a horvát vámhatóságok általi megerősítését követően helyreállt a gazdasági szereplőknek a hivatkozott bizonyítványok hitelességére és a pontosságára vonatkozó jóhiszeműsége.

38 Válaszában a felperes kifejti, hogy ha a közlemény közzététele miatt nem is volt ténylegesen jóhiszemű a vitatott behozatalok időpontjában, a jelen esetben az a döntő tény, hogy az utólagos ellenőrzési eljárás és annak kedvező kimenetele helyreállítja jóhiszeműségét.

39 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

40 A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint nincs helye a vámtartozás utólagos könyvelésbe vételének, ha együttesen fennállnak az alábbi feltételek (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-419/04. sz. Conseil général de la Vienne ügyben 2006. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5645. o.] 38. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot):

– a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe;

– e hibát nem észlelhette a megfizetésért felelős személy;

– az utóbbi jóhiszeműen járt el;

– a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket betartotta.

41 A jelen esetben a felek között a felperes jóhiszeműségére vonatkozó feltétel teljesülése tekintetében áll fenn nézetkülönbség. Ugyanis az importőrök részére szóló közlemény joghatása miatt ki lehetne zárni, hogy teljesül e feltétel.

42 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának ötödik albekezdése világos és egyértelmű. Előírja, hogy a megfizetésért felelős személy nem hivatkozhat jóhiszeműségére, amennyiben a Bizottság a Hivatalos Lapban importőröknek szóló közleményt tett közzé, amely szerint megalapozott kétség merült fel, és nem teszi lehetővé, hogy a megfizetésért felelős személy a kedvezményes elbánáshoz szükséges bizonyítványok hitelességének és a pontosságának biztosítása érdekében hozott további intézkedésekkel bizonyítsa jóhiszeműségét. A Vámkódexet a 2700/2000 rendelet egészítette ki e rendelkezéssel, amely rendelet (11) preambulumbekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A fizetésért felelős személy jóhiszeműségére hivatkozhat, ha bizonyítani tudja, hogy kellő körültekintéssel járt el, kivéve ha az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* olyan értelmű értesítést tettek közzé, amely kétségre ad okot.”

43 Továbbá, amint azt a Bizottság megállapítja, a jóhiszeműségnek az importőröknek szóló közlemény közzététele esetében való teljes kizárása igen magas jogbiztonságot nyújt.

44 Meg kell állapítani, hogy az importőrök részére szóló közlemény a jelen esetben nem tartalmaz hivatkozást a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának ötödik albekezdésére, és nem fogalmaz egyértelműen joghatásai tekintetében. Nem pontosítja ugyanis, hogy közzétételét követően az importőrök nem hivatkozhatnak jóhiszeműségükre. Miután a Bizottság megállapította, hogy alapos gyanú merült fel a különösen a Horvátországból származó cukorra nyújtott kedvezményes rendszer helyes alkalmazása tekintetében, a Bizottság egyszerűen azt jegyzi meg, hogy „a gazdasági szereplőket […] kéri a szükséges óvintézkedések meghozatalára".

45 A tárgyalás során a Bizottság belátta, hogy nem zárható ki, hogy különleges körülmények között árnyalnia kell álláspontját az importőröknek szóló közlemény abszolút hatása tekintetében, amennyiben valamely gazdasági szereplő úgy érvel, hogy valamely ilyen közlemény közzétételét követően, de a behozatalt megelőzően az áru eredetét megerősítő további ellenőrzéseket hajtott végre.

46 Mindazonáltal nem kell azt vizsgálni, hogy ilyen kivétel lehetséges-e, és ha igen, akkor milyen feltételek mellett, mivel mindenesetre a felperes nem jóhiszeműen járt el a jelen esetben.

47 Válaszában a felperes kifejezetten elismeri, hogy a vitatott behozatalok időpontjában az importőrök részére szóló közlemény miatt nem volt jóhiszemű. Kétségtelenül úgy érvel, hogy jóhiszeműségét „visszaállította" az EUR.1 bizonyítványok hitelességének és pontosságának a horvát vámhatóság ellenőrzését követő utólagos megerősítése. Mindazonáltal a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának negyedik albekezdése előírja, hogy a megfizetésért felelős személy kizárólag akkor hivatkozhat jóhiszeműségére, ha „bizonyítani tudja, hogy – az adott kereskedelmi műveletek során – kellő körültekintéssel járt el annak érdekében, hogy minden, a kedvezményes elbánáshoz szükséges feltételnek megfeleljen". E rendelkezésből következik, hogy a megfizetésért felelős személynek mindenképpen jóhiszeműen kell eljárnia az érintett kereskedelmi műveletek során. Így a kötelezett jóhiszeműségét a behozatal időpontjában kell vizsgálni.

48 Beadványaiban a felperes azonban nem tájékoztatott az egyes vitatott behozatalok előtt vagy legkésőbb azok időpontjában annak érdekében végrehajtott cselekményeiről, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának negyedik albekezdése értelmében – az importőrök részére szóló közlemény közzététele ellenére – az árukkal szembeni kedvezményes elbánáshoz szükséges minden feltételnek megfeleljen.

49 Éppen ellenkezőleg, a felperes – azon állítása révén, hogy jóhiszeműségét az utólagos ellenőrzések „visszaállították” – hallgatólagosan megerősíti, hogy nem jóhiszeműen járt el a vitatott behozatalok vonatkozásában benyújtott EUR.1 bizonyítványok hitelességét és pontosságát megerősítő ezen utólagos ellenőrzések időpontjáig, azaz e behozatalokat követő több hónapig.

50 Annyiban, amennyiben a felperes úgy érvel, hogy a vitatott behozatalok vonatkozásában benyújtott EUR.1 bizonyítványok hitelessége és pontossága tekintetében fennálló jóhiszeműségét illetően az utólagos ellenőrzés, és nem pedig az eredeti behozatali eljárás számít, mivel kedvező kimenetele „visszaállítja” jóhiszeműségét, elegendő megállapítani, hogy ezen állítást nem támasztja alá a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja.

51 Ugyanis, még ha feltételezzük is, hogy a felperes jóhiszemű volt az utólagos ellenőrzés eredményét illetően, ez nem befolyásolja azt, hogy nem járt el jóhiszeműen „az adott kereskedelmi műveletek során”. Márpedig a felperes nem hivatkozhat arra, hogy jóhiszeműségét valamilyen módon utólag visszaállította a hivatkozott behozatalokat követő valamely cselekmény. A „kedvezményes elbánáshoz szükséges, utólagosan ellenőrzött és megerősített bizonyítványok hitelessége és pontossága tekintetében fennálló” jóhiszeműség fogalma valójában értelmetlen.

52 Következésképpen a megtámadott határozat 1. cikke (2) bekezdésének megsemmisítésére irányuló kérelmet el kell utasítani.

A behozatali vámok elengedésének elutasításáról

A felek érvei

53 Ami a Vámkódex 239. cikke szerinti utólagos vámelengedés elutasítását illeti, a felperes keresetében, és kizárólag harmadik kérelmében „a fenti magyarázatokra" hivatkozik, minden további pontosítást mellőzve.

54 A Bizottság megállapítja, hogy a behozatali vámok elengedésének a Vámkódex 239. cikkében előírt feltételei különböznek a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjában szereplő feltételektől. Mindazonáltal a Vámkódex 239. cikkében szereplő feltételek jelen esetben történő teljesülésének bizonyítása helyett a felperes általában és részletesebb magyarázatot mellőzve a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára vonatkozó magyarázataira hivatkozik. Kétes tehát, hogy keresetének e pontja megfelel-e az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában szereplő követelményeknek. Mindenesetre a felperes érvelése nem meggyőző, ami elegendő lenne el nem fogadásához, mivel a Vámkódex 220. cikkének (2) bekezdése és 239. cikke elkülönülő rendelkezések, amelyek alkalmazási feltételei szintén eltérnek.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

55 Elsősorban meg kell állapítani, hogy a harmadik kérelmének – amelynek elfogadhatatlanságát az Elsőfokú Bíróság megállapította – alátámasztására felhozható érvek az első kérelem vonatkozásában is jelentőséggel bírnak annyiban, amennyiben

az a megtámadott határozat 1. cikke (3) bekezdésének megsemmisítésére irányul, amelynek értelmében a behozatali vámok Vámkódex 239. cikke szerinti elengedése a jelen esetben nem igazolt.

56 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a felperes nem hoz fel további indokokat kérelme alátámasztására. Keresetében a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára vonatkozó magyarázatokra szorítkozik. Válaszában a felperes szintén nem tesz további észrevételt e tekintetben. A tárgyaláson előadta, hogy vámvizsgálatra került sor minden egyes behozatal esetében. Megerősítette, hogy ennek keretében mintavételezés történt, amely mintákat megküldték az osztrák technikai ellenőrző szolgálatnak. A felperes szerint a szolgálat megállapította, hogy 100%-os répacukorról van szó, megerősítve ezzel a cukor horvát származását.

57 Az eljárási szabályzat 48. cikkének 1. §-a értelmében az utóbbi bizonyítékok nem vehetők azonban figyelembe. Ugyanis, bár a felek – e rendelkezés értelmében – a válaszban és a viszonválaszban további bizonyítékokat ajánlhatnak fel érveik alátámasztására, az Elsőfokú Bíróság kizárólag kivételes körülmények között fogadja el a bizonyítékok viszonválaszt követő felajánlását, úgymint akkor, ha a bizonyítékot felajánló az írásbeli szakasz lezárását megelőzően nem rendelkezhetett a hivatkozott bizonyítékkal, vagy ha ellenfelének késedelmes bizonyítékfelajánlásai a kontradiktórius elv tiszteletben tartása érdekében igazolják az akta kiegészítését (az Elsőfokú Bíróság T-172/01. sz., M kontra Bíróság ügyben 2004. április 21-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1075. o.] 44. pontja). Mindenesetre az eljárási szabályzat 48. cikkének 1. §-a előírja, hogy a felek a bizonyítékaik késedelmes benyújtását indokolni kötelesek. Márpedig, bár a felperes a tárgyalás során elismerte, hogy nem hivatkozott e körülményekre az írásbeli szakasz során, semmilyen módon nem igazolta e késedelmet. Következésképpen e bizonyítékok nem vehetők figyelembe.

58 Ami a keresetben a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára vonatkozó magyarázatokra való hivatkozást illeti, meg kell állapítani, hogy – bár igaz, hogy e rendelkezés ugyanazon célt szolgálja, mint a Vámkódex 239. cikke – a két rendelkezés eltér egymástól. Az előbbi cikk ugyanis korlátozottabb célt szolgál, mint az utóbbi, annyiban, amennyiben kizárólag a megfizetésért felelős személynek a vám utólagos könyvelésbe vételéről való határozathozatal kimenetelét befolyásoló szempontok

megalapozottságára vonatkozó jogos bizalmát kívánja védeni. Ezzel ellentétben a Vámkódex 239. cikke általános méltányossági záradékot tartalmaz (lásd ebben az értelemben az adott időszakban hatályos megfelelő rendelkezések vonatkozásában a Bíróság C-153/94. és C-204/94. sz., Faroe Seafood és társai egyesített ügyekben 1996. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-2465. o.] 87. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-42/96. sz., Eyckeler & Malt kontra Bizottság ügyben 1998. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-401. o.] 136–139. pontját).

59 Így a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja és a Vámkódex 239. cikke két különálló rendelkezés, amelyek alkalmazási feltételei eltérnek. E körülmények között az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) pontjának alkalmazásában a felperes nem szorítkozhat a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára vonatkozó magyarázatokra való hivatkozásra a Vámkódex 239. cikkét érintő kérelmei alátámasztása érdekében.

60 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat 1. cikke (3) bekezdésének megsemmisítése iránti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

61 Mivel egyik jogalapnak sem lehet helyt adni, a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

62 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, ezért a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a Bizottság költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Az Agrar-Invest-Tatschl GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Kihirdetve Luxembourgban, a 2008. október 8-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro

hivatalvezető elnök